

Motion till riksdagen 2021/22:3870

av **Lawen Redar (S)**

Åtgärder för en levande, dynamisk och konkurrenskraftig konstmarknad

Förslag till riksdagsbeslut

Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att överväga behovet av en översyn av åtgärder för en levande, dynamisk och konkurrenskraftig konstmarknad och tillkännager detta för regeringen.

Motivering

Bakgrund

Ordet ”konst” kommer från tyskans ”kunst” och betyder ”kunnande” eller ”skicklighet”. Ur ett europeiskt historiskt perspektiv fick konsten först under 1600- och 1700-talet en samhälleligt grundläggande uppbyggnad genom inrättandet av de kungliga akademierna. Fastän den europeiska konsten främst blommade ut under upplysningstiden, har det sedan urminnes tider funnits individer som i ett socialt sammanhang har skapat meningsbärande konstnärliga verk. Verk vilka genomfördes i bestående tekniker, finns kvar i vår tid. Under medeltiden betecknades ett kvalificerat utfört hantverk som konst och utfördes ofta av en grupp individer inom ramen för en mästares verkstad. Kyrkan var den vanligaste beställaren och skråväsendet reglerade det konstnärliga utövandet hela vägen in i renässansen (SOU 2018:23, Konstnär - oavsett villkor, s. 48f).

Under renässansen strävade de främsta konstnärerna efter att frigöra sig från skråna. Mötet med vetenskapen gjorde avtryck i konsten och ramarna för det konstnärliga arbetet sattes av de nya beställarna som sedermera blev musiker, bildkonstnärer och författare. Under 1700-talet fick konstnärerna en friare ställning och marknadsförutsättningarna växte. Under 1800-talet fick konsten nya finansiärer i och med industrialiseringen av samhället med den ökande handeln, städernas framväxt, och det framväxande borgerskapet. Tidningen, allmänna teatrar, nationalmuseer med konstbildande samlingar, konstsalonger, konserthus och opera gav därtill konsten fler sociala arenor. Den offentliga finansieringen av kulturen var dock begränsad och kulturlivet fick bäras upp av förmögna mecenater. Paris, Wien och Berlin blev viktiga platser för realismen och naturalismen som banade väg för ny samhällskritisk konst influerad av de sociala rörelserna.

De betydande sociala samhällsförändringarna som banade väg för det demokratiska välfärdssamhällets framväxt under tidigt 1900-tal möjliggjorde kulturen och bildningen för bredare grupper i samhället. Den bärande idén var att se konsten som en allmän egendom. Kulturen gavs en vidare förståelse, nära kopplad till demokratiseringen av samhället.

Under 1930-talet inrättades Konstrådet och andra nationella, regionala och kommunala kulturinstitutioner i Sverige. Ambitionen var att låta fler få möjlighet att möta konsten i alla dess olika uttryck. Det var en utveckling som också innebar att konstnärer fick nya arbetsmöjligheter genom offentlig finansiering. Konstnärernas riksorganisation bildades år 1937 för att ge en samlad röst till landets bildkonstnärer. De drev även politiska frågor som exempelvis enprocents regeln.

Under ledning av ecklesiastikminister Ragnar Edenman, som bland annat utvecklade det socialdemokratiska kulturprogrammet Människan och nutiden år 1952 där kulturen inbegreps i demokratiseringsarbetet och sågs som en central del av samhällsutvecklingen, inleddes en ny epok i svensk kulturpolitik. Namnkunniga konstnärer från olika konstområden och företrädare för samtliga partier deltog i grupparbetet som sedermera blev 1964 års kulturpolitiska utredning. Uppgiften var att sammanföra en tidigare splittrad politik till en mer genomtänkt helhet, med mål om styrning och utbyggnad av en samhällelig kulturell infrastruktur. År 1964 infördes de statliga inkomstgarantierna för konstnärer.

1970-talets konst- och kulturpolitik utgick från det nationella målet att medverka till att skapa en bättre samhällsmiljö. De konstnärliga uttrycksformerna skulle tillsammans med massmedierna belysa samhällets sätt att fungera och därmed synliggöra behovet av

förändringar. Nyckelbegreppen var yttrandefrihet, decentralisering, jämlikhet, konstnärlig förnyelse och vård av kulturarvet (SOU 1972:66 och SOU 1972:67).

År 1975 fick konstnärerna sin första fördjupade utredning. I betänkandet Kulturrådet: Konstnärerna och samhället betonades den konstnärliga kreativitetens särställning i förhållande till annan kreativitet. Den utgör ”det elementära instrumentet för alla mänskliga uttryck och därmed för all kommunikation” (SOU 1975:14., s. 61). Konstens frihet och möjligheterna till konstnärlig förnyelse ansågs angeläget.

Under 1990-talet växte det politiska intresset för kulturens betydelse för lokal och regional tillväxt. Forskningen visade att kulturen kan stärka platsens attraktivitet och därmed generera sysselsättning och tillväxt. De kulturella och kreativa näringarna expanderade och fick ett starkare fotfäste i politiken. Detta förstärkte incitamenten att genomföra en förnyad översyn av de statliga insatserna för konstnärskapets villkor. Utredningen framhöll behovet av sysselsättnings- och efterfrågefrämjande insatser i form av ökad konstbildning, kultur i arbetslivet, estetisk i skolan, ersättningar för det konstnärliga arbetet och förnyad skattepolitik på området. Därtill utvecklades bidrag till fria konstnärer, centrumbildningar och antalet inkomstgarantier utökades till 300 (SOU 1990:39).

Den sista kulturpolitiska utredningen genomfördes under den borgerliga regeringens inflytande. I propositionen Tid för kultur betonades betydelsen av konstnärlig kvalitet och fokus blev att revidera dåvarande bidrags- och ersättningssystem. Arbetslinjen blev en av de centrala utgångspunkterna liksom erfarenhetsutbyte mellan kultur-, närings- och den regionala tillväxtpolitiken (Prop. 2009/10:3 s. 53).

Konstpolitiken och coronapandemin

Konstpolitiken utgår från de nationella mål som är satta för arkitektur-, form- och designområdet samt fördelningen av statliga medel för konstnärers villkor. Införandet av restriktioner med anledning av coronapandemin har medfört en kulturpolitisk prioritet att förstärka kulturskapares villkor, konstmarknaden, kultursamverkansmodellen samt det statliga stödet till form- och designområdet. De direkta ersättningarna och stipendierna som fördelas till enskilda bildkonstnärer främjar den konstnärliga kvaliteten, mångfalden av uttryck samt den konstnärliga utvecklingen. Det statliga stödet till professionell bild och form fördelas även via Kultursamverkansmodellen som gör att publik i hela landet kan möta bildkonsten. Höstbudgeten 2021 innebar därför en ökning om 80 miljoner permanent för

kulturskapares villkor där bland annat konstnärliga stipendier och ersättningar fick en ökning om 43 miljoner. Samverkansmodellen stärktes med 300 miljoner, det statliga förvärvet av samtida konst förstärktes med 50 miljoner och Form- och designcenter i Malmö har fått ett permanent nationellt stöd. Utöver detta har kulturaktörer-, kulturskapare och kulturverksamheter runt om i landet som drabbats ekonomiskt av de inkomstbortfall som pandemin föranlett mötts av kulturkrisstöd fördelade av bland annat Kulturrådet och Konstnärsnämnden.

Konstmarknaden

Den konflikt som råder mellan en marknad som ställer krav på lönsamhet och konstnärernas behov av frihet i sitt skapande, är en fortsatt kulturpolitisk diskussion. Idag är den privata marknaden dominerande när det gäller efterfrågan på konstnärliga prestationer. Det finns ännu inget som tyder på att marknaden kommer att kunna, fullt ut, finansiera enskilda konstnärer i sin skapandeprocess. Det offentliga har därför ett ansvar för att upprätthålla viktiga funktioner så som utbildning, kompetensutveckling, långsiktiga bidrag och - för samhällets kreativa och öppna miljö - offentligt inköp av konst. De marknadsmässiga villkoren behöver dock stimuleras ytterligare.

Åtgärder för en levande, dynamisk och konkurrenskraftig konstmarknad

Konst, arkitektur, form och design påverkar alla människor dagligen och handlar i grunden om livskvalitet. Sverige har en internationellt erkänd position som ett land med högkvalitativa konstutbildningar, internationellt utbyte och främjandeinsatser för konstnärer. Men i takt med globaliseringen har konkurrensen hårdnat och nya marknadsmässiga insatser är nödvändiga för att stärka svensk konst inhemskt och i den globala konkurrensen.

Konstmarknaden utgörs av en primär- och en sekundärmarknad.

Förstahandsmarknaden är den marknaden där ett konstverk säljs för första gången, vilket vanligen sker i ett galleri eller direkt från konstnären. Andrahandsmarknaden utgörs av konstverk som har sålts tidigare. Där är de främsta aktörerna auktionshus och konsthandlare. Det är även inom andrahandsmarknaden som konstnären har rätt till en följerätt om 5 procent.

I syfte att stimulera svensk konst krävs åtgärder på förstahandsmarknaden. Utan galleriernas insatser blir det svårt att ge plats åt nya förmågor, presentera svenska konstnärer för en nationell och internationell publik samt involvera museer, konsthallar

och mässor för nya verk. Den svenska konstmarknaden är därtill mycket underutvecklad ur ett internationellt perspektiv, detta samtidigt som den globala förstahandsmarknaden för konsten ständigt växer och omsätter mer.

För att fler konstnärer ska kunna leva på sin utbildning och sitt skapande samt för att stärka svensk konkurrens på konstmarknaden behöver marknaden stimuleras. I dagsläget investeras mer än en halv miljard kronor i utbudet av konst via kostnaden för konstutbildningar och Konstnärsnämndens stöd till konstnärer, medan efterfrågan på samtidskonst inte stimuleras alls. En åtgärd som hade genererat en sådan effekt är att göra konsten i primärmarknaden avdragsgill i likhet med flertalet europeiska länder. Där konsten i primärmarknaden är avdragsgill har försäljningen av konst till bolag ökat. Därtill finns redan regelmässig infrastruktur för att göra konsten avdragsgill då svenska företag redan idag kan köpa designmöbler avdragsgillt. Åtgärden handlar om att utveckla möjligheten till att även omfatta konst.

En annan åtgärd är en harmoniserad momsats på konst. Sverige har en av Europas högsta momsats på konst om 25%, vilket påverkar köpviljan och minskar internationell konkurrenskraft, Därtill har gallerier och konstnärer olika momsats, 25% respektive 12%, vilket försvårar harmonisering. Momsen bör harmoniseras med litteratur, teater och konsertverksamhet.

Mot bakgrund av det ovan anförda bör Riksdagen ställa sig bakom motionen och överväga behovet av en skatterättslig översyn för att stimulera en levande, dynamisk och konkurrenskraftig konstmarknad. och tillkännage detta för regeringen.

Lawen Redar (S)